

[Johs. Christiansen.]

tinget. Man kan således i hvert fald ikke sige, at sagen er jasket igennem. Den grundighed, man er gået til værks med, må imidlertid siges fuldtud at have været på sin plads. Man bevæger sig ved dette lovforslag på områder, hvor den allerstørste forsigtighed måtte anlægges, samtidig med at man dristigt forlod sådanne betænkeligheder, som vejede for lidt til under den helhedsvurdering, der til syvende og sidst måtte forekomme en at være det afgørende.

Det er på den anden side klart, at ikke enhver skygge af betænkelighed er forsvundet i de 5 måneder, der er gået, siden vi begyndte at arbejde med den foreliggende sag, men jeg må vurdere den række meget væsentlige ændringer, forslaget siden da er blevet underkastet, som så betydende, at jeg anser dets vedtagelse for forsvarlig, iøvrigt også udfra den betragtning, at styrken af det retsværn om staten og dens ansvarlige myndigheder, som vi her er i færd med at udbygge, vokser proportionalt med den tilslutning, det får på rigsdagen og i befolkningen.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Hans Hækkerup, der ligesom havde en lille finthe til mig i anledning af, at jeg havde ønsket at gøre nogle særbemærkninger i den foreliggende betænkning, at disse bemærkninger er fremsat, fordi jeg fandt det nødvendigt at præcisere, hvad der for mig i særlig grad har medvirket til, at jeg kunne tage det standpunkt, som jeg har sluttet med at tage. Derfor synes jeg, det ærede medlem ikke behøvede at give mig den finthe.

Den ærede ordfører for udvalget har på udmærket måde gennemgået de ændringer, hvorom der nu er opnået enighed. Jeg har lov at sige, at den langt overvejende part af disse ændringer er udtryk for indrømmelser just overfor de betænkeligheder, som blandt andre jeg nærede ved udvalgsarbejdets begyndelse. Personlig anser jeg samtlige ændringer for at være forbedringer.

Til nærmere klargørelse heraf vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til de vigtigste af dem. For det første var adskillige paragraffer i det oprindelige lovforslag affattet på en sådan måde, at de med føje kunne give anledning til fortolkningstvivel. Jeg gør opmærksom på, at § 98 er skrevet helt om. Den var i sin oprindelige form noget uklar dels i sin opbygning, dels med hensyn til anvendelsen af visse udtryk, således at en tydeliggørelse her var nødvendig. § 101 er helt strøget af forslaget. Den omhandlede et begreb som skadelig propa-

ganda med økonomisk støtte fra fremmed magt. Her var det imidlertid for det første klart, at det formentlig ville være så godt som udelukket at føre bevis for, at en sådan støtte udefra forelå, men for det andet må det efter min opfattelse være af højst problematisk betydning at tilvejebringe grundlag for retsforfølgning mod politisk propaganda. Et spørgsmål som dette må og bør et demokrati kunne klare på anden måde end ved at hænge sig i en eller anden paragraf i straffeloven.

Der har fra forskellig side været ytret store betænkeligheder overfor § 102, der fastsætter fængselsstraf på indtil 16 år for den, som med krig eller besættelse for øje forbereder bistand til fjenden; for, siger man, hvordan kan man udpege en fjende, før fjendtlighederne er begyndt? Her må man imidlertid før det første gøre sig klart, hvad det er for handlinger, man vil ramme; det er handlinger, der kan tjene til at hjælpe fjendtlige invasionstropper ved deres forventede operationer her i landet samt til i forståelse med besættelsesmagten at kunne overtage og videreføre landets administration — med andre ord en regulær femtekolonnevirksomhed. For det andet må man desuden gøre sig klart, at kan der end indledes retsforfølgning mod den, der antages at gøre sig skyldig i sådanne forberedende handlinger, vil en sådan retsforfølgning praktisk taget først kunne anvendes og afsluttes med idømmelse af straf i henhold til § 102, efter at begivenhederne har fastslået, at der er en fjende, og hvem denne i så fald vil vise sig at være.

I den oprindelige § 103, der omhandlede bistand til fjenden under krig eller besættelse, er det meget uheldige punkt 5) i stk. 2 ligeledes udgået; også dette betragter jeg som en meget væsentlig forbedring af forslaget. Det drejede sig nemlig her om aktiv deltagelse i skadeligt parti- eller organisationsarbejde. De allerfleste vil sikkert give mig ret i, at straffeområdet her er af en højst betænkelig art. Hvem er aktiv deltager i et bestemt partiarbejde? Er det alle, som beklæder en eller anden tillidspost? Er det samtlige de medlemmer, som allerede før krigen eller besættelsen udførte en vis funktion i partiet eller en af dets organisationer? Eller er det til syvende og sidst alle medlemmerne af det pågældende parti? Mon der i dag ikke er almindelig tilfredshed med, at man ikke efter 1945 var lovbundet forpligtet til at gennemføre straffesager mod alle medlemmer af DNSAP? Jeg tror det, ikke mindst efter det forløb, retsopgøret iøvrigt fik. For mit eget vedkommende er